

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5ObdoK/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	612333338
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:612333338.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej, v spore žalobcu PERSPECTA Recovery, k. s., so sídlom Tomášikova 23/C, Bratislava, IČO: 47 252 324, správca konkurznej podstaty úpadcu JAKUŠ-SLOVTEGA s.r.o. „v konkurze“, so sídlom SNP 116, Hliník nad Hronom, IČO: 46 321 896, proti žalovanému 1/ H. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. a žalovanému 2/ G. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., o uloženie povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu podľa ustanovenia § 11 ods. 2 ZKR, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoKR/60/2024-121 zo dňa 13.08.2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m a j ú n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 2NcKR/3/2023-79 zo dňa 18.07.2024 rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa voči žalovaným 1/ a 2/ domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 16. júla 2022 (ďalej aj len „ZKR“). Žalobný návrh odôvodnil tým, že spoločnosť dlžníka sa dostala do úpadku platobnou neschopnosťou už v roku 2018, o čom podľa žalobcu svedčia najmä skutočnosti, že voči dlžníkovi boli exekučne vymáhané pohľadávky v dvoch exekúciách, a to na základe poverenia na vykonanie exekúcie vydaného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 57Ek/715/2018 dňa 11.05.2018 a sp. zn. 54Ek/1780/2020 dňa 18.11.2020 s tým, že návrh na začatie konkurzného konania nepodal dlžník prostredníctvom svojich štatutárnych zástupcov, ale veriteľ. Podľa žalobcu úpadok musel nastať najneskôr ku dňu 31.12.2018, ku ktorému

mal byť tento úpadok zistený aj zo strany žalovaných ako jeho štatutárnych orgánov, pričom návrh na vyhlásenie konkurzu zo strany dlžníka mal byť podaný do 30 dní od zistenia predĺženia, teda najneskôr dňa 31.01.2019.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že nemal za preukázané, ku ktorému konkrétnemu dátumu je možné konštatovať úpadok úpadcu vo forme jeho predĺženia, teda ku ktorému dňu záväzky úpadcu presiahli hodnotu jeho majetku, aká bola hodnota majetku a hodnota jeho záväzkov tak, aby ich matematický rozdiel predstavoval záporné číslo, resp. z akých konkrétnych dôkazov by tieto skutočnosti mali vyplývať. Súd ďalej uviedol k žalobcovmu tvrdeniu o tom, že dlžník mal viac ako jedného veriteľa, pričom žalovaní túto skutočnosť nerozporovali, že táto skutočnosť vyplýva aj z dôkazov navrhnutých žalobcom, avšak táto skutočnosť nebola zo strany žalobcu tvrdená k dátumu 31.12.2018, od ktorého žalobca odvíjal vznik žalovanej povinnosti. Súd prvej inštancie k tvrdeniu o tom, že konkurz bol vyhlásený na základe návrhu veriteľa, a teda súd mal úpadok či už platobnou neschopnosťou alebo predĺžením zistený k danému dňu, tým pádom najneskôr deň pred podaním návrhu veriteľa úpadok musel nastať, uviedol, že uvedené nie je postačujúce pre záver o dôvodnosti žaloby. V odôvodnení rozhodnutia uviedol tiež, že na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalovaní súhlasili s tým, že mali podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Uvedená skutočnosť nezbavuje žalobcu povinnosti tvrdiť a preukázať, ku ktorému dňu sa dlžník dostal do predĺženia a taktiež tvrdiť a preukázať skutočnosť, kedy vznikla povinnosť dotknutého subjektu podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorá skutočnosť má byť podľa názoru súdu prvej inštancie už obsahom výzvy podľa § 74a ods. 2 ZKR tak, aby žalovaný mal možnosť reagovať na konkrétne tvrdenia žalobcu ohľadom vzniku povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu. Podľa súdu, v danom prípade, žalovaní ani nemali s akými konkrétnymi tvrdeniami súhlasiť, keďže dôvodnosť podanej žaloby mohli založiť len rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu nepopreté druhou stranou sporu, ktoré však žalobca ani v priebehu konania nepredniesol. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol.

Konanie na odvolacom súde

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 41CoKR/60/2024-121 zo dňa 13.08.2025 tak, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

5. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré mali vplyv na rozhodnutie veci.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uplatnenie nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty cestou súdu sa spravuje prejednacou zásadou s tým, že obsahom dôkazného bremena správcu je najmä osvedčenie skutočností rozhodujúcich pre určenie momentu úpadku dlžníka z dôvodu predĺženia, a teda je povinnosťou správcu tvrdiť a preukázať, ku ktorému dňu sa dlžník dostal do predĺženia a taktiež tvrdiť a preukázať skutočnosť, kedy vznikla povinnosť dotknutého subjektu podať návrh na vyhlásenie konkurzu a až následne po splnení tejto povinnosti správcom, zákon v rámci obráteného dôkazného bremena vymedzuje možnosť povinnej osoby zbaviť sa zodpovednosti.

7. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého žalovaní potvrdili, že bol dlžník v úpadku. Toto potvrdenie videl žalobca v tom, že v rokoch 2020 až 2022 žalovaní zvažovali podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a v bližšie neurčenom čase ústne deklarovali záujem uhradiť zmluvnú pokutu. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie mal podľa § 151 ods. 1 CSP považovať tieto tvrdenia za nesporné. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie o nesplnení si žalobcovej povinnosti tvrdiť a preukázať, ku ktorému dňu sa dlžník dostal do predĺženia a taktiež tvrdiť a preukázať skutočnosť, kedy vznikla povinnosť dotknutého subjektu podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

8. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca opieral svoj žalovaný nárok len o dve exekučné konania, a to na základe poverení vydaných dňa 11.05.2018 a 18.11.2020 s tým, že sa malo jednať o exekučné tituly v prvom prípade zo dňa 12.02.2018 a v druhom prípade zo dňa 10.09.2020. Vzhľadom na tieto tvrdenia mal žalobca za to, že úpadok musel nastať najneskôr ku dňu 31.12.2018, ku ktorému dňu mal byť zistený úpadok aj zo strany dlžníka, a teda návrh na vyhlásenie konkurzu mali žalovaní podať najneskôr dňa 31.01.2019. Odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že sa dlžník dostal do úpadku platobnou neschopnosťou už najneskôr ku dňu 31.12.2018, keď len jeden exekučný titul, na ktorý žalobca v žalobe poukazuje je z dátumu 12.02.2018. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že z vyjadrení žalobcu nevyplýva, že dlžník bol v predlžení ku dňu 31.12.2018, keďže nevyplýva k tomuto dátumu jednak pluralita veriteľov a tiež, že nemal v konaní preukázané, že hodnota záväzkov dlžníka v tom čase presahovala hodnotu jeho majetku s tým, že vo vzťahu k tejto skutočnosti si žalobca ani nesplnil povinnosť tvrdenia.

Dovolanie žalobcu

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca (ďalej aj len „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil podľa § 420 písm. c) a písm. f) CSP, ako aj § 421 ods. 1 písm. c) CSP a navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 2/ nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v celom rozsahu.

10. Dovolateľ vzhliadol naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. c) CSP v tom, že žalovaní nemali spôsobilosť samostatne konať pred súdom z dôvodu, že preukázateľne v konaní pred súdom prvej inštancie neboli zastúpení advokátom, pričom v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 a 2 CSP strana musí byť zastúpená advokátom v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou a ak si strana nezvolí advokáta ani v primeranej lehote určenej súdom, na jej úkony sa neprihliada, o čom súd stranu poučí. Ďalšiu argumentáciu k uvedenému dovolaciemu dôvodu neuviedol.

11. Prípustnosť dovolania tiež vzhliadol v naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pričom namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v tom, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenia § 11 ods. 2 ZKR v spojení s § 74a ZKR, ako aj zásadu nespornosti skutkových tvrdení podľa § 151 ods. 1 CSP. Odvolací súd podľa dovolacej argumentácie nesprávne vyložil podmienky vzniku povinnosti členov štatutárneho orgánu podať návrh na vyhlásenie konkurzu a to v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou (rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 36NcKR/13/2017 zo dňa 22.09.2022). Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že úpadca bol v úpadku minimálne v roku 2020 a žalovaní potvrdili a uznali skutočnosť, že návrh na vyhlásenie konkurzu nepodali. Žalovaní taktiež neuviedli ani nepreukázali žiaden liberačný dôvod podľa § 74a ods. 4 a 5 ZKR. Odvolací súd napriek uvedenému dospel k záveru, že žalobca nepreukázal úpadok dlžníka.

12. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa 421 ods. 1 písm. c) CSP vzhliadol dovolateľ v tom, že zo strany súdov nižších inštancií došlo k odlišnému vyriešeniu právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Poukázal pri tom na už uvedené rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36NcKR/13/2017 zo dňa 22.09.2022, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26CoKR/12/2020. Uviedol, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe dôkazné bremeno preukázať, že konateľ konal s odbornou starostlivosťou alebo že mu povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR nevznikla, je výlučne na povinnej osobe, teda konateľovi. Na základe uvedeného mal za to, že odvolací súd rozhodol v rozpore s princípom ochrany veriteľov a preventívnou funkciou § 11 ods. 2 ZKR.

13. Právnu otázku, od ktorej podľa dovolateľa záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu nastolil nasledovne: „Koho ťaží dôkazné bremeno preukázať, že povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 ods. 2 ZKR nevznikla, resp. že konateľ konal s odbornou starostlivosťou?“. Uviedol tiež jej

zodpovedanie, ktoré považuje za správne, pričom vychádzal z už uvedeného rozhodnutia Okresného súdu Trnava sp. zn. 36NcKR/13/2017 zo dňa 22.09.2022 v zmysle ktorého spočíva dôkazné bremeno preukázať, že povinnosť v zmysle § 11 ods. 2 ZKR žalovanému nevznikla, na žalovanom, resp., aby osvedčil existenciu liberačných dôvodov v zmysle § 74a ods. 5 ZKR. Uviedol, že keďže návrh na začatie konkurzného konania nepodali v mene dlžníka konatelia, teda žalovaní, ale veriteľ dlžníka, žalovaní si svoju povinnosť nesplnili, a teda nárok na úhradu zmluvnej pokuty vznikol.

14. Dovolateľ vo svojej dovolacej argumentácii poukázal na prílišný formalizmus rozhodovania odvolacieho súdu, tvrdiac, že odvolací súd sa nezaoberal kľúčovými skutočnosťami, potrebnými pre rozhodnutie vo veci, čím došlo k zásahu do základného práva žalobcu na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne a ním zistený skutkový stav nemá podľa jeho tvrdení oporu vo vykonanom dokazovaní. Napadnuté rozhodnutie ako také považuje za nepreskúmateľné a nepresvedčivé z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a s poukazom na uvedenú argumentáciu dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

15. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Konanie pred dovolacím súdom

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 2 písm. b) CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

17. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

18. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

20. Podľa § 420 písm. c) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

21. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

23. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

25. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. c), f) CSP

26. Dovolateľ namietal, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, spočívajúcim v skutočnosti, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ neboli v konaní pred súdom prvej inštancie, ako ani odvolacím súdom zastúpení advokátom, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaných, keďže im bolo týmto pochybením znemožnené uskutočňovať im patriace procesné práva.

27. Dovolací súd uvádza, že dovolateľ uvedenú námietku odôvodnil tak, že žalovaní mali byť v zmysle § 90 ods. 1 a 2 CSP zastúpení advokátom v súdnom konaní, o čom ich mal súd poučiť, pričom ak si advokáta na zastupovanie nezvolia, na ich úkony súd nebude prihliadať. Bližšiu argumentáciu vo vzťahu k uvedenej námietke v dovolaní neuviedol. Dovolaciu argumentáciu ďalej smeroval k arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

28. Dovolací súd považuje za potrebné úvodom k tejto dovolacej námietke poukázať na ustanovenie § 435 CSP, v zmysle ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Námietku nespôsobilosti žalovaného 1/ a 2/ samostatne konať pred súdom vzniesol dovolateľ až v dovolaní, a teda uvedené nenamietal ani v odvolaní, ani pred súdom prvej inštancie.

29. Navyše, v posudzovanom prípade sa nejedná o situáciu, kedy by žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nemali spôsobilosť samostatne konať pred súdom, teda by nemali procesnú spôsobilosť. Procesnou spôsobilosťou strany v konaní sa rozumie spôsobilosť samostatne konať pred súdom ako strana sporu, ktorá každému prináleží v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony v zmysle ustanovenia § 8 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. V rozsahu, v akom fyzická osoba nemá spôsobilosť samostatne konať pred súdom, za ňu koná zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

30. V posudzovanom prípade ide (k čomu čiastočne smeruje aj dovolacia argumentácia) o situáciu povinného zastúpenia advokátom v spore súvisiacom s konkurzným konaním, pričom následkom nezastúpenia v zmysle § 90 ods. 1 CSP je, že súd neprihliada na vyjadrenia, resp. inú procesnú obranu žalovaného 1/ a 2/ v konaní. Na takúto prípadnú procesnú obranu žalovaných sa hľadí, ako by boli v konaní nečinní, a teda sa vôbec nevyjadrili (porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/97/2018 zo dňa 15.11.2019, uverejnené pod č. R 51/2020 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

31. Uvedená námietka prednesená žalobcom naznačuje porušenie práva na spravodlivý proces žalovaných 1/ a 2/, ktorí však takúto námietku v konaní nevzniesli, a preto podľa názoru dovolacieho súdu je pre účely odôvodnenia dovolacích dôvodov uvedených v § 420 písm. f) CSP nepoužiteľná,

nakoľko ani prvostupňový, ani odvolací súd svojím procesným postupom neznemožnili žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva.

32. Na základe uvedeného dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti dôvodov ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

K dovolacej námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

33. Pre naplnenie prípustnosti dovolania dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (vychádzajúc z obsahu dovolania) je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovovateľ v rámci tohto dôvodu namietol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne a odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v podstate vo formálnom posúdení veci ako aj, že sa nezaoberal kľúčovými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie vo veci, a teda v končnom dôsledku, že odvolací súd dospel ku skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vovýkonanom dokazovaní. Zopakoval, že žalovaní nemali procesnú spôsobilosť samostatne konať pred súdom a nekonali za nich advokát.

34. Dovovací súd uvádza, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky [napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 26/94 zo dňa 10.05.1994]. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, viď napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 419/2021 zo dňa 30.09.2021), nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020 zo dňa 21.01.2021, odseky 37 až 41).

35. Dovovací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré má tvoriť predmet vecno-právneho prieskumu v dovolacom konaní, má byť a priori preskúmateľné. To znamená, že má obsahovať dostatok dôvodov a ich vysvetlenie má byť zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, protirečení, má byť tiež koherentné s právnou úpravou, konzistentné vzhľadom na posudzovaný skutkový a právny stav vo veci a v neposlednom rade presvedčivé. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a stylistické hľadiská. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, môže byť stručnejšie. Aj pri stručnejších dôvodoch je však podmienkou pre naplnenie práva na spravodlivý súdny proces zrozumiteľnosť a celková presvedčivosť týchto dôvodov.

36. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 46/05 zo dňa 29.06.2005). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú

nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 76/07 zo dňa 06.12.2007).

37. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 264/08 zo dňa 03.09.2008, IV. ÚS 372/08 zo dňa 20.11.2008, IV. ÚS 350/09 zo dňa 08.10.2009), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 489/2011 zo dňa 10.11.2011).

38. Z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

39. Podľa § 393 ods. 2, 3 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 CSP tým nie sú dotknuté.

40. Dovolací súd posúdil napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP komplexne, aj s rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že tento spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Ak by sa aj rozhodnutie javilo stručnejšie v niektorých reakciách odvolacieho súdu na námietky žalobcu, nemožno konštatovať, že by táto stručnosť dosiahla intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

41. V dôvodoch svojho rozsudku odvolací súd uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, tiež sa vysporiadava s podstatnými odvolacími námietkami. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, konštatujúc, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní žalovaného nároku je vecne správnym.

42. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namieta, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberali kľúčovými skutočnosťami, potrebnými pre rozhodnutie vo veci a ich prílišný formalizmus pri posudzovaní veci, dovolací súd uvádza, že tieto námietky nie sú opodstatnené.

43. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (odseky 20 až 40) vyplýva, že odvolací súd sa s uvedenými námietkami podrobne vysporiadal, uviedol svoju argumentáciu k jednotlivým dôkazom predstretým žalobcom v odvolacom konaní, pričom odkázal na odsek 26 odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom prvostupňový súd poukázal okrem iného na to, že obsahom dôkazného bremena správcu v posudzovanej veci je najmä osvedčenie skutočností rozhodujúcich pre určenie momentu úpadku dlžníka z dôvodu predĺženia. Je teda povinnosťou správcu tvrdiť a preukázať, ku ktorému dňu sa dlžník dostal do predĺženia a taktiež tvrdiť a preukázať skutočnosť, kedy vznikla povinnosť dotknutého subjektu podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Až následne po splnení tejto povinnosti správcou, zákon v rámci obráteného dôkazného bremena vymedzuje možnosť povinnej osoby zbaviť sa zodpovednosti v zmysle § 74a ods. 5 ZKR.

44. Odvolací súd sa v rozsudku zaoberal aj argumentáciou žalobcu, týkajúcou sa skutočnosti, že

žalobcovia súhlasili s tým, že mali podať návrh na vyhlásenie konkurzu a uviedol, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že táto skutočnosť nič nemení na jeho závere o nesplnení si povinnosti tvrdenia vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty. Odvolací súd uviedol, že uvedené nezbavuje žalobcu povinnosti tvrdiť a preukázať, ku ktorému dňu sa dlžník dostal do predĺženia a taktiež tvrdiť a preukázať skutočnosť, kedy vznikla povinnosť dotknutého subjektu podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

45. Z napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal tvrdením žalobcu o tom, že nárok voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ opierať o vedené exekučné konania, a to na základe poverení vydaných dňa 11.05.2018 a 18.11.2020 s tým, že sa malo jednať o exekučné tituly v prvom prípade zo dňa 12.02.2018 a druhom prípade zo dňa 10.09.2020, od ktorých žalobca odvíjal vznik úpadku najneskôr ku dňu 31.12.2018, ku ktorému mal byť úpadok zistený aj zo strany dlžníka, a teda návrh na vyhlásenie konkurzu mal byť podaný najneskôr dňa 31.01.2019, teda 30 dní od zistenia predĺženia. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu (č. l. 70) vyplýva, že prvé poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 11.05.2018, teda nie 31.12.2018, tak ako to uviedol žalobca. Druhý exekučný titul mal byť vydaný 18.11.2020, teda až potom, ako žalobca tvrdil, že úpadok musel nastať najneskôr ku dňu 31.12.2018.

46. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd v bode 38 odôvodnenia svojho rozsudku dostatočne ozrejmil, ako dospel k právnomu názoru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že sa dlžník dostal do úpadku platobnou neschopnosťou už najneskôr ku dňu 31.12.2018, pričom uviedol, že len jeden exekučný titul, na ktorý žalobca v žalobe poukazuje je z dátumu 12.02.2018. Konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie, že z vyjadrení žalobcu nevyplýva, že dlžník bol v predĺžení ku dňu 31.12.2018, keďže nevyplýva k tomuto dátumu jednak pluralita veriteľov a tiež, že nemal v konaní preukázané, že hodnota záväzkov dlžníka v tom čase presahovala hodnotu jeho majetku s tým, že vo vzťahu k tejto skutočnosti si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia.

47. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne zrozumiteľný a presvedčivý, pričom na podporu svojho záveru tiež poukázal aj na vyjadrenie žalobcu v odvolaní, v ktorom uviedol, že vo svojom prednese na ústnom pojednávaní pripustil, že úpadok vo forme predĺženia nebol zistený k dátumu, ktorý označil žalobca vo svojich podaniach, avšak opakovane poukazoval na to, že úpadok, či už vo forme predĺženia alebo platobnej neschopnosti mal byť zistený žalovanými, ak by konali s odbornou starostlivosťou skôr, než dňa 07.04.2022 podal veriteľ návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Odvolací súd teda konštatoval, že sám žalobca pripustil, že nemusel úpadok vo forme predĺženia byť zistený k dátumu, ktorý on sám označil vo svojich písomných podaniach.

48. Dovolací súd vzhliadol odôvodnenie odvolacieho súdu vo vzťahu k tejto skutočnosti za dostatočné, súvislé a presvedčivo odôvodnené, pričom uvádza, že z neho vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, keď uviedol, že nie je úlohou súdu, aby sám zisťoval rozhodujúce skutočnosti a aby sám vyvodzoval, ku ktorému dňu došlo k úpadku dlžníka z dôvodu jeho predĺženia, pričom v tejto súvislosti odkázal na bod 29 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s ktorým sa stotožnil. Odvolací súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, v čoho dôsledku rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj jeho odôvodnenie vyhodnotil ako správne a dostatočne zrozumiteľné a presvedčivé. Námietky žalobcu v odvolaní posúdil ako nedôvodné a tento svoj záver presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

49. Účelom dovolania ako výnimočného opravného prostriedku je v danom prípade podľa vymedzenia daného dovolaním (§ 440 CSP) identifikovať a napraviť zistené procesné pochybenia (vady zmätočnosti) najzávažnejšieho charakteru, dosahujúce až ústavnoprávny rozmer. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

50. Dovolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 22/04 zo dňa 30.01.2004) a ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 50/04 zo dňa 03.03.2004).

51. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie súdu, iné ako strana v konaní očakáva, resp. nesúhlas s rozhodnutím súdu, nie je a priori porušením práva na spravodlivý proces, ani princípu legitímneho očakávania rozhodovania súdu, ako ani princípu samotnej právnej istoty. Nemožno totiž stotožňovať právo na súdnu ochranu s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/94 zo dňa 19.01.1994, II. ÚS 3/97 zo dňa 19.03.1997, I. ÚS 204/2010 zo dňa 27.05.2010).

52. Na základe uvedeného dovolací súd dovolanie žalobcu aj v tejto časti dôvodov ako neprípustné a tiež nedôvodné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP

53. Dovolateľ ďalej prípustnosť dovolania odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Aplikujúc materiálny prístup pri posudzovaní dovolateľovej argumentácie, však dovolací súd dospel k názoru, že dovolateľ namieta zároveň dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) CSP, a teda odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z argumentácie dovolateľa dovolací súd dovoláciu otázku v zmysle uvedených dovolacích dôvodov vyvodil tak, že koho ťaží dôkazné bremeno preukázať, že povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 ods. 2 ZKR nevznikla, resp. že konateľ konal s odbornou starostlivosťou. Dovolateľ uviedol, že za správne právne posúdenie danej otázky považuje názor, že dôkazné bremeno preukázať, že konateľ konal s odbornou starostlivosťou alebo, že mu povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR nevznikla, je výlučne na povinnej osobe, teda konateľovi. Poukázal pri tom na rozhodnutia Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Nitre bližšie špecifikované v dovolaní, v ktorých bol vyjadrený tento názor.

54. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

55. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená.

56. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej

nevedlo ku kľúčovým záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

57. Pri skúmaní obsahu dovolania z hľadiska jeho prípustnosti podľa § 421 ods. 1 CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je prípustné, pretože od právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a dovolateľ považuje jej vyriešenie odvolacím súdom za nesprávne, nezáviselo rozhodovanie odvolacieho súdu, a teda otázka nebola v konaní kľúčová. Uvedené platí aj v prípade, ak dovolateľ v dovolaní napáda odklon od ustálenej rozhodovacej praxe alebo rozdielnosť rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

58. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť vo vzťahu k právnej otázke nastolenej dovolateľom, že na to, aby mohol dovolací súd pripustiť dovolanie z uvedeného dovolacieho dôvodu, je potrebné aby dovolateľ vo svojej argumentácii vo vzťahu k uvedenej právnej otázke poukázal na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pričom konštatuje, že v posudzovanom prípade tak dovolateľ neučinil, keďže poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trnava a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre. Tieto však pod pojem „ustálenej súdnej praxe“ a pod pojem „dovolací súd“ v zmysle § 421 ods. 1 CSP zahrnúť nemožno, nakoľko zákon viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 CSP v písm. a) a c) výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho (k tomu viď aj rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24.01.2018, ktoré občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR dňa 10.10.2018 prijalo ako judikát pod č. R 71/2018, právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/29/2019 zo dňa 29.05.2020).

59. Vo vzťahu k tvrdeniu o rozdielnom rozhodovaní dovolacieho súdu, dovolateľ v dovolaní ničím nepreukázal (a odkazom na vzájomne si protirečiacie rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor, že právna otázka, týkajúca sa posúdenia toho, ktorej procesnej strane prináleží dôkazné bremeno preukázania povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, a teda, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nebolo zistené splnenie podmienok prípustnosti dovolania podaného dovolateľom z dôvodov vyvodzovaných z § 420 CSP (vady zmätočnosti) ako ani z dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP (vada nesprávneho právneho posúdenia veci), dovolací súd v celom rozsahu dovolanie odmietol (§ 447 písm. f/ CSP) bez toho, aby sa zaoberal posúdením veci vo vecno-právnej rovine.

61. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovanému 1/ a žalovanému 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

62. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.